

Валентин Иванов

Генетична корекция

Дон Пако механично избърса следата от целувката на Милейди, докато проследяваше с поглед как тя се обръща да му махне с ръка преди да изчезне в тунела към самолета.

– Хей, – дон Пако се спусна след нея. – Това беше шега, нали?

На пътя му се изпречи строен офицер от охраната. Дон Пако се блъсна в него и в носа го удари миризмата на остър одеколон. Не беше неприятна.

– Какво желаете, господине?

– О, нищо, извинете. Забравих да попитам... няма значение.

Полицаят го изгледа подозрително. Дон Пако се обърна и се затича към мъжката тоалетна, искаше час по-скоро да провери дали всичко си е на мястото. Не може да не се е пошегувала, мислеше си той докато се блъскаше в забързаните пътници, не може да не е шега...

* * *

Дон Франциско, наричан от приятелите дон Пако, а от враговете Поко, заради ниския си ръст, крачеше бавно, и по собственото си мнение – красиво, през тунела от самолета към чакалнята на летището в Буенос Айрес. Пътниците зад него, повечето от които бързаха за своите връзки, нервно потропваха и се опитваха да го заобиколят, но той умело им преграждаше пътя с кожената си чанта и не остави никой да го изпревари до самия изход.

Там го посрещна дългокрака стюардеса, поздрави го и му поиска билета. Той ѝ го подаде без да я погледне. Тя създания от кости, тъмносини униформи и обувки с високи токчета, които издигаха бюстовете им до брадичката на дон Пако, го вбесяваха с натруфената си недостъпност. Политика на авиокомпаниите. Иначе в който е да е бар всяка от тях би се обесила на врата му след първия знак на внимание.

Обаче пътничките не се подчиняваха на никакви правила и дон Пако ги огледа добре докато стюардесата сверяваше името му със списъка от монитора. Пейките близо до вратата бяха безинтересни – там се разполагаха няколко семейства (не че това щеше да спре дон Пако, ако жената си струваше). По-нататък се беше струпала групичка тинейджърки. Тесни дънки, къси тениски и купчина раници. Дон Пако се вгледа в тях с око на естет. Едно от момичетата – русо, със сини очи и по северно бледа кожа на лицето, – показваше на останалите снимки от екранчето на цифровата си камера. Приятелките ѝ коментираха гръмогласно и се смееха.

Дон Пако прецени, че са твърде млади за да представляват

достойно забавление и отмести погледа си по-нататък, но тутакси го върна назад. За миг момичетата се бяха отместили и зад тях той съзря точно онова, което търсеше.

В далечния ъгъл на транзитната зала имаше кафене. От ония, които се намират на което и да е летище по света и където сервират закуска по всяко време на денонощието. Няколко полупразни маси, скупчени около стъклена будка, заредена с телешки сандвичи, кубински пури и безброй бутилки с безвкусно аржентинско вино на безбожни цени. Рай за американските туристи.

Там седеше Жена. За себе си дон Пако веднага я нареже Милейди, в нея имаше нещо от героинята на Дюма. С бяло костюмче, бели обувки и бяла панделка, стягаща кестенявите ѝ коси. Масата скриваше истинския ѝ ръст, но дон Пако я видя изведнъж и изцяло, сякаш внезапно се откряна третото му око – остра брадичка, стегнати гърди, които изпъваха приятно ризата под жакетчето ѝ, плосък корем и стройни бедра.

Около масата ѝ стояха три празни стола, но никой не смееше да седне при нея. Жената излъчваше самодостъпност и цялост, а небрежният жест, с който остави чашката с кафе казваше на околните „нямам нужда от вас“ и „светът е тук за мое удобство“. Шумът на препълнената зала не я достигаше, хаосът на изнервените пътници не я докосваше. Жената създаваше около себе си собствено пространство. Също както дон Пако.

Той разруши магията ѝ с едно движение. Придърпа най-близкия от празните столове и вече седнал, попита:

– Извинете, може ли?

Жената се усмихна и в миг пространствата на двамата се сляха.

* * *

– Кафе, – поръча дон Пако на сервитьорката. Момичето схвана ситуацията за миг и без да пророни дума забърза към стъклената си будка. Част от съзнанието на Дон Пако регистрира реакцията ѝ, и кимна одобрително – точно така трябваше да постъпи една наследница на поколения прислужнички.

– Виждам, че и вие обичате кафе. – Подхвана дон Пако на английски. – Дълъг полет?

Милейди го дари с нова усмивка.

– Parlez vous francais? Abla Espanol? – Опита с няколко други езика дон Пако. – Sprahen zie...

– Английски е ОК. – Най-после се обади тя с дълбок чувствен алт.

За кой ли път Дон Пако се възхити на умението си да избира жени.

– Как е кафето?

Жената завъртя глава: горе-долу. Дон Пако знаеше от опит, че не бива да оставя дълги паузи в разговора и продължи.

– Тук правят хубаво кафе. Внасят го от Еквадор.

Милейди откъсна очи от чашката си и ги насочи към него. Погледът ѝ нито се съгласяваше, нито отричаше.

Обаче от тук нататък разговорът не потръгна. Дон Пако се опита да я предразположи с обичаните въпроси за времето и за пътуването, но жената само продължаваше да се усмихва и да отговаря с къси изречения, а когато позагубил малко търпение, той я попита направо къде отива, тя просто махна неопределено с ръка.

За да излезе от конфузната ситуация, Дон Пако заразказва весела история от последното си пътуване.

– Тогава летях в бизнес класата. До мен седеше възрастен господин, в средата на шестдесетте, плешив сякаш през целия си живот не е имал нито един косъм на главата си. Едва по-късно, когато дойдоха да ме търсят от ЦРУ, разбрах че това е американският посланик. За беда, човекът носеше същата чанта като моята...

Разбира се, това никога не беше се случвало, но дон Пако беше превърнал разказа за смяната на чантите в къс етюд, достоен за който и да е бродуейски комедиант и обикновено успяваше да изтръгне искрен смях дори от най-сериозната събеседничка. Милейди изобщо спря да се усмихва и осъдително присви ъгълчетата на устните си.

Дон Пако си даваше сметка, че през двата часа между полетите не може да се случи нищо повече от една платонична афера, евентуално гарнирана с целувка на раздяла, но за него не беше важен характерът на аферата, а процесът на обладаването на събеседничката. За него беше важно когато в края на разговора се сбогува с поредната случайна познатата, тя да го гледа с блеснали очи и да остави ръката си в неговата няколко мига по-дълго от общоприетото.

Тази среща не се развиваше по обичайния сценарий. От време на време той попадеше на подобни фригидни създания – колкото и да се мъчи един мъж, те просто не са способни да оценят вниманието, което им се посвещава. Дон Пако взе да се замисля дали да не си намери извишение и да я зарече сама да си пие изстиналото кафе.

Сякаш доловила мислите му, Милейди открито погледна часовника си и за пръв път от началото на разговора му зададе въпрос.

– Извинете, вие четете ли фантастика?

– Моля?!

– Фантастика. Научна фантастика.

– Да. – Побърза да се съгласи Дон Пако. – Всъщност не. Малко.

– Сигурна съм, че ще е достатъчно за да ме разберете.

– Ще се опитам, – обеща той.

– Знаете ли какъв е главният проблем с вашата цивилизация?

– С нашата цивилизация? Имате предвид южноамериканската култура?

Дон Пако долови у събеседничката си известно колебание, но в края на краищата тя кимна утвърдително.

– Ние четем съвсем малко фантастика. – Опита се да бъде духовит той.

– Освен това.

Дон Пако вдигна безпомощно рамене. Крайно време беше да си намери оправдание и да се отърве от тая четяща фантастика феминистка.

– Прекалено много „мачо“ има във вас.

– В кои нас?

– В мъжете. Прекалено много мачизмо.

Дон Пако вече бе разбрал, че сега няма да има блеснали очи и задържане на ръцете, да не говорим за прощална целувка.

– На някой жени това им харесва.

– Прекалено много мъже има във вашата цивилизация. – Продължи Милейди сякаш не го беше чула. Погледът и се зарея из залата, ръцете и започнаха механично да ровят из бялата ръчна чантичка и извадиха от там билет и транзитна карта. – Прекалено много жени...

– Какво лошо има в това?

– Щом сте чели малко фантастика, – продължи тя, – сигурно ще разберете. Представете си, че вашата цивилизация, че човечеството е създадено.

– Разбира се, от Господ Бог...

– Не, – тя възрази разсеяно докато проверяваше нещо в билета си. – От нас. Ние сме това, което вие наричате свръхцивилизация.

Дон Пако се чудеше кой ли я е пуснал да пътува сама. Хора с такива идеи трябва да си стоят в къщи, в бяла стая с решетки на прозорците.

– Само че първоначалният модел, той беше с пъпкуване, се оказва нестабилен. Положителна обратна връзка, нали разбирате. И затова се получи това. – Тя махна неопределено с билета, който все още се намираще в ръката ѝ.

– Кое „това“? – Попита дон Пако, заинтригуван от брътвежите на

лудата си събеседничка.

– Двамата пола, войните, постоянната борба за сексуално надмощие.

– И какво от това? Войните, разбира се, са зло, но всичко останало...

– ...е просто нерационално използване на ресурсите. Ниска ефективност. Разхищение.

Дон Пако не сметна за необходимо да я конфронтира, само ѝ се усмихна. Поне беше красива.

– Има начин отклонението да се ликвидира. Малка генетична манипулация. Агентът се разпространява по контактен път. Резултатите са налице след двадесет минути до половин час, в зависимост от теллото на индивида.

Докато казваше това, Милейди отмести стола си назад и прехвърли чантичката си през рамо. Дон Пако си помисли, че няма да му се налага да си измисля оправдание, откачената феминистка сама се махаше от главата му.

После тя се наведе и го целуна по устните. С полуотворена уста, с остър език, който Милейди остави да се наиграе на воля.

Дон Пако застина с чашка в ръка. Страхуваше се да не разлее кафето върху панталона си, да не подплаши жената, да не прекъсне мига. Оказа се, че тя не е фригидна, в края на краищата; феминистките също са жени и искат същото, като останалите.

Милейди се отдели от него и само миг по-късно вече подаваше билета си на стюардесата. А в устата на дон Пако остана горчив привкус, като че ли току що беше взел лекарство против кашлица. Обля го гореща вълна, кръвта му закипя...

3-4.03.2004 – Garching bei Munich, Germany – 2.03.2004 – La Silla, Chile

КРАЙ

© Валентин Иванов

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/885>]